

jelent meg mindaz, amit szexusnak nevezünk, az az egész szexualitás nem más, mint a kő nem helyreállítását célzó kő-szerlet.

Az egész állapotban való kiszakadásunk egyenes kávetkezése, hogy földi életünkben sem vagyunk igazi énmagunk. Ánkéssel találjuk az életünk nagy részét, alig akad egy-egy rövid ideig tartó állapotunk, amikor úgy érezzük, hogy énmagunkban teljeseek, egészek, egészek vagyunk. Társunk tudata hajtja, állandóan, ez motiválja, mozgatja megnyilvánulásainkat. Keressük igazi énmagunk egész állapotát.

Az emberben mindig megvan az eredeti egészes állapotban való tudat vagy emlékek megvan az a kő, ahol a kő nem egy. Azonban a földi világban való konkrét testet-éltés alapszabálya az, hogy a kő nem kőzél egyértelműen az nyilvánvalóan az egyiket élti fel, vagyis vagy erőfinak szálotik, vagy nőnek. A másik nem a maga szubtilis szellemi-lelki finomságban marad az illető erőfinban, illetve nőben. Ez olyan megnyilvánulás, amit a mai pszichológia is tud az anima-animus kapcsán.

A nemek problematikája azonban sokkal mélyebb. A megnyilvánulás, illetve a test-éltés egyértelműsége szerint vagy erőfinak szálotunk vagy nőnek. Ennek megértése nem is jelent gondot számunkra. Akár erőfinak szálotunk, akár nőnek, a másik nemet szubtilisen magunkban hordozzuk. Ez sem jelent megértési nehézséget. A probléma az, hogy állapotunk nem egészes, vagyis hiába van jelen mind a kő nem- egyik a konkrét testi világban, a másik szubtilisen- mert nem egészesen vannak jelen. Ugyancsak a problémához tartozik a kérdés, hogy miként lehet az egészeset láthatóhoz. Valahol ez az a mag, ahonnan az ésszes párkapcsolati, szexuális probléma megfogható, megkölzelthet.

A félreértések világosságos zuhataga támadt a tártónelem folyamán az támad ma is a nemekkel az főleg ezek szerepével kapcsolatban. Arra kevesen gondoltak, hogy amennyiben meg akarjuk állapítani valaminek a szerepét, előbb tisztába kell kerülnünk ennek értelmével. Egy dőltek az dőlnek ma is azok a szereposztások, amelyeket a nőre illetve a férfira ruháznak, amelyekről, hogy valaki tisztán látna a férfi az a nő lényegét, kélálán-kélán, az a kettőt egyétt.

Egy biztos. A rendelkezésünkre álló ésszes metafizikai tudást igénybe kell vennünk ahhoz, hogy a nemek tártónyát valamelyest megértsük. Még maga a metafizikai tudás, ismeret sem elég, hanem a metafizikai gondolkodásunknak kell legyen az, amellyel elindulhatunk a megértés felé. Ilyen metafizikai gondolkodásunk az, amikor paradoxonokban is képesek vagyunk gondolkodni. Ez azt jelenti, hogy már az első ellentmondással való találkozásunk során nem mondjuk azt, hogy ez az egész táma értelmetlenség az hogy hibavaló a folytatás, mert a dolgok ellentmondanak egymásnak. A legfontosabb dolgok megértéséhez az őt ellentmondásokon keresztül vezet. A ma elterjedt racionális gondolkodás számára ez lehetetlen, mert amikor kőt jelenség, vagy jelenség, vagy tartalom ellentmondásba kerül, akkor maximum csak annyit tud állapítani, hogy ellentmondás van az arra a kávetkeztetésre jut, miszerint valamit ki kell zárni. Ezt követően az ellentmondásmentes-társ árdekenben ki is zár valamit a vizsgáló támbáiban, állalában mindig azt, amit nem kellett volna kizárni. Egy kerültkünk el ma idáig, hogy annyi mindent tudunk, a kiterjesztett tudásanyag egy ember számára be sem fogható, de árdekes mádon, arról, ami igazán fontos lenne, semmit sem tudunk.

Visszatérve a nemek tártónyához, el kell mondanom, hogy még a metafizikaibb irodalmakban is ellentmondásokon keresztül vezet az őt. Azt illetően, hogy ki a férfi, az ki a nő, már az alapokban olyan ellentmondások vannak, amelyeket metafizikai logika nélkül megérteni soha nem tudunk. A legalapvetőbb metafizikai ástudás szerint, a gyáldul a Szánkha purásja jelöli a férfit, de legalábbis ez a férfi leggyakoribb analógiaja. A purásról pedig az ástudás azt mondja, hogy ez a látás, a nem cselekvés, a be nem avatkozás, a mozdulatlan megfigyelés. Igen ám, de

ugyancsak a hagyományból eredő ismeretek a férfit úgy ismertetik, mint aktív, mozgékony, harcos-harcos, a létforgatagba, az életbe beágyazva, kétféle nemet. Ám, máris egy olyan ellentmondás, amelyre egy egész férfiszerepet lehet konstruálni.

Nézzük meg, mi a helyzet a nővel. A nő általában úgy rájött, mint a passzív, befogadó, engedékenyebb stb. nemet. Ugyancsak a Színhajja praktikája, vagyis a nőhöz legszorosabban kapcsolódó princípiuma másként mondja mindezt. A praktika, vagyis a világtáncosnő az, amely a purusval ellentétben a cselekvő, az aktív, a teremtő, aki az egész létezt elncolja, az akinek varázslatos tancát a purusa csak szemléli. Ám, még egy ellentmondás. Egy másik ok arra, hogy tovább folytassuk a vitát, az egymást valószínűleg márcangolást azt illetően, hogy kinek mi a szerepe, például egy házasságban.

Az ellentmondásokon valószínűleg elakadtunk egybeesik azzal, hogy valamilyen férfiretelmezett alapon kérelmetlenség meg a dolgot, s ami még rosszabb, ezt meg is eljünk, tapasztaljuk házasságunk mindennapjaiban. Ilyenek a nőuralmi és a férfifurialmi magyarzatok, vagyis a nemek férfiretelmezésének kérelvetlen kérelvetkezése. Ugyanis a nemek jelenlétében a létben nem uralmi és főleg nem hatalmi kérdés. A kérelmetlenség nemekhez valószínűleg egyetlen fontos feltétel a helyes megkülönböztetés. Tervezen lehet uralmi-hatalmi kérdést konstruálni a nemek problematikájában, mindez persze csak arra jött, hogy a még inkább szeszavart nemek valószínűleg felfalják, felemésztik egymást. Ilyenre nem hogy akadt például a tételnet folyamban, hanem permanens módon ezt eljünk meg jelen valószínűségünkben.

A nemek újraegyesítésének legfontosabb feltétele a helyes megkülönböztetés. Ahhoz, hogy egységbe tudjuk hozni, előbb pontosan kell tudni, hogy melyik az egyik és melyik a másik. Minden emberben megvan mindkét nem, még akkor is, ha felbomlott egyensúlyban. A cél az, hogy az ember helyesen meg tudja különböztetni a magában a nemeket, mindezt az újraegyesítés, az integráció érdekében. Természetesen, ezt tisztán egyedül nem tudja megtenni az ember, ezért van szükség kapcsolatra, szexuális életre, házasságra. Ez a házasság, kapcsolat, szexualitás metafizikai, primordiális értelme. Minden egyébként magyarzat csak másodlagos.

Hamvas az Androgénosz-cső-műveiben azt írja a szexualitásról, hogy ennek egyetlen szerepe, célja, értelme abban áll, hogy a kettő nemet újraegyesítse. Azt is írja, hogy ha valaki erről az egyetlen célját el akarja törni a szexualitást, akkor a legsúlyosabb erőkötés időzi. Az emberi létet egységbe bomlításban a legfajdalmasabb, legkönyesebb pont a kettő nemre való szakadás. Alapjában véve azért jelent meg a szexualitás, hogy ezt a kettő részre szakadt nemiséget újraegyesítse. Nos, így már érthető, hogy miért ábrázolja a legsúlyosabb erőkötés az, aki nincs tisztában a szexualitás alapvető céljával, értelmeivel. A szexualitást észlelnünk, merőben az övezeti forrásnak stb. Értelmezni mind ilyen férfiretelmezést jelent, ami persze maga után vonja azt, hogy az ember eltér az eredeti céljától. Innen fakad az észszerű szexuális deviancia-homoszexualitás, zoofília, pedofília, nekrofília, gerontofília, mazochizmus, szadizmus. Születésük, nem? A szexualitást észlelnünk, övezeti forrásnak stb. fogta fel az illető? Így eltérte a magában lévő szexust annak eredeti céljától? Így felidőzte a devianciák formájában a születést erőkötés, amelyek valószínűleg is saját személynézőt felbontják? Szélsőséges kérdések, amelyeken nagyon úszunk, komolyan el kell gondolkodni. A leghitelesebb metafizikai forrásokból kell meríteni, ha az ember komolyan és tisztán akar látni ebben a kérdésben. Arról mindenki tud, hogy a szexualitásnak milyen erősi hatalma van az ember felé. Azt kevesebben tudják, hogy miért. A válasz ez, tehát. Eredeti létezésében az ember, amely volt, van és lesz androgén lény, vagyis olyan lény, amelyben a nemek egységes állapotban jelen vannak. A létezésben bekövetkezett korrupciónak, szakadásnak, valószínűleg miatt a kettő nem egységes felbomlott és így a mai ember tételnet, éppen úgy mint a tételnet, a tételnet, az élet, sorsa. Az androgén eredetű valószínűleg emlőkezet mindenkiben megvan. Innen jött az egész,

intenzív, érdekes, hogy ezt az egységállapotot ismét megvalósítsa, helyreállítsa. Ez a szexualitás alapvető értelme, célja. A szakadás, a tönk, az egység bomlás, a tönk az emberi lény és a létezés legmélyebb sebe. Ez ugyanott található, ahol a szexualitás megjelent, mert meg kellett jelennie. Gondolom, eme kifejtés örököse teszi, hogy mielőtt olyan mély érdekes a szexualitás, mielőtt van olyan nagy hatalma és mielőtt tud olyan irtózatot, sőt a teremtésüket idézni, ha valaki félreérti.

Ma, ugyanőgy, mint a nemek törvénye, a hozzá elválaszthatatlanul tartozó szexualitást is félreértjük. Magyarizzuk a gy, magyarizzuk a gy, magyarizzuk hormonokkal, a szótánkkal, magyarizzuk minden félrelével, amivel csak tudjuk, csak éppen azt a nehézséget a lényeges gondolatot mellőzzük, amelyek ugyan a legegyszerűbbek, de ugyanakkor a legfontosabbak. Mindig azt hisszük, hogy a fontos kérdésekre valamilyen nagyon agyafőt és komplikált, bonyolult választ kell adni. Hát nem. Egy jóbb metafizikai paradoxon. A legfontosabb kérdésekre általában olyan egyszerű válaszok vannak, hogy az ember megrendül ettől az egyszerűségtől. Örömesnek tartom erre egy kicsit kitérni, mert akkor is ha nem ez az alaplény. Tehát a szakrális egyszerűség. Az, ami annyira hiányzik belőlünk. Magunkba vésztük azt, hogy az élet bonyolult, tele van szíves komplikációkkal, sok-sok tudás kell ahhoz, hogy sok-sok kényes elgondoljunk valamelyest sorsunkban, életünkben. Ezt vésztünk magunkba és ennek megfelelően élünk, gondolkozunk. Csak éppen a szíves szakrális egyszerűség van eltűnésben bennünk, amit a lény és a szeretetnek is nevezhetünk. Nem kezdjük a teremtés egyszerűségét. Azt hisszük, hogy ami egyszerű, az banális és nekünk sokkal komplikáltabb dolgokra van szükségünk. Az egyszerű, tiszta válaszok nem elégnek ki, mert beállítjuk a szívesnek a felé tapogatózunk, ami minél bonyolultabb, amit csak a nagy tudással bír szakavatottak, a tudomány kompetens urai tudnak kezelni velünk. Azonban ha fellapozza az ember az olyan művészt, mint például a védik, olyan kommentárral ellátva, amit Hamvas Béla a, akkor találkoznia kell azzal a megrendítő egyszerűséggel, amely az embert kézelebb viszi a legfontosabbak megértéséhez. A hagyományoknak egy másik területén szíves van arra is, hogy milyen kérdések merülnek fel a lényegről a kerülettel. A hagyomány elmondja, hogy roppant egyszerű kérdések arik az embert. Annyira egyszerűek, hogy a bonyolultság káprázatával a teremtés a világ ember megrendül attól az egyszerűségtől, amelyek a kérdésekben foglaltatik. Azonban a kérdésekre felelni kell. Ha a vitorla megszállal, és a káprázat, hogy ki vagyok, kell mondani, hogy vitorla, ha az árboc káprázat, akkor kell, mondani, hogy árboc. Persze, ezek szimbolikus értelmezések, a hagyományok a könyvhez legkézelebb álló szimbólumnyelvet használják, éppen az egyszerűség kedvéért. A lélek a legkézelebb álló, legegyszerűbben azt fogja fel, ami a köp, jelkép. A racionális-, fogalmi-, és szerény nyelvet, gondolkodást már nem fogja olyan kézelebb álló, és olyan magától teremtődő egyszerűséggel. Egész életünket a kézelebb álló a fogalmi-, racionális-, és szerény gondolkodásra és szempontokra alapozzuk, a gy nem szorul a kézelebb álló magyarizátra az sem, hogy mielőtt a világ elhanyagolt; a lélek és mielőtt tompul el bennünk a szíves szakrális egyszerűségnek a kézelebb álló, vagyis a szeretet. Teremtésünk vissza ismét a nemek törvényére.

Szíves volt a nemekről, a szexualitásról. Arról, hogy minden emberben jelen van mindkét nem- egyik mint konkrét megjelenés a földi életben, valóságban, a másik mint a finomabb lelki-szellemi szférában jelenlévő valóság. Az embernek a magában a két nemet integrálva ismét egységre kell hoznia. Ezt egyedül, izoláltan a magában nem tudja megvalósítani, ezért van szükség a másik nemre, mint ahogy annak is szükség van elhagyására. Agy a harmonikus, boldog, áldott kapcsolatban a két ember egyre inkább megért és integrál mindkét nemből, egyre teljesebbek, integráltabbak, egészségesebbek lesznek.

Azonban, ha főről értelmezzük a párkapcsolat az alapjában álló nemek törvényének a lányegét, akkor nem megyünk semmire. Ján az, hogy a főrfinak ez a szerepe, a nőnek meg amaz, egymás fejehez vagdossuk a szerepeket és feladatokat, ján az áthárítás és marakodás, civakodás és gyájlakás, kávetelmezés és felelősségre vonás, kálcánás bántudatkeltés, egy szával: a pokoli kavargás. Mert a szereposztások mindig kor-fággúek, ha végig nézzük a történeten, láthatjuk, hogy a szerepek miként váltak, egyik nem elnyomatásáig a másig és fordítva. Ján lehet, hogy a kor mindig csak valamely szellemi valóságig leköpezése a földi megnyilvánulás sok szintjére, azonban ez nem magyarzza, hogy a nemekkel kapcsolatban helyesen látunk, annál is inkább, mivel mind a szellemi valóságig, mind a földi megnyilvánulás sok mályon, ezek alapjában váltatlan egyetemes, metafizikai törvények vannak, amelyek bármilyen kor előtt és főllett mindig örvényesek. Ezek a törvényekből ered a legfőbb igazság és értelem. Ágy, a nemek törvénye az, amely a nemek alapvető értelmezését és igazságát feltárja. Tehát soha sem pszichológiai-, szociológiai-, vallásos szereposztásokon málik a nemek ójaegyése-tése, hanem azon, hogy az egyes ember megérti-e a benne lévő nemeket és azokat egységsbe tudja-e hozni élete, párkapcsolata, szexualitása ségésével vagy sem.

Az, hogy az asszonynak az a szerepe, hogy füzzen, mosson, takarítson óppolyan botor, nevetségesen buta szereposztás, mint ahogy, hogy az asszony az emancipáciára óvón elmegy és hatalmas karrier ópát, nagyobb akár a legkarrieristább főrfinál is. Keresheti a óntz a főrfi, keresheti a nő, kereshetik mind a ketten, a nemek egy emberben való egyesése-tése, integrálása nem ezen málik. Ha mindkét ezt tudja, és ennek megfelelően állnak a párkapcsolathoz, jánhet létre az az egyedül értelmes és lányeges megvalóság-tás, hogy egymást áthatva és egyáltalán kádvé lehetésvé teszik egymás fejlődését. Má egy szer, nincs arról szó, hogy ki uralkodik a házban. Mindenki tanuljon meg elszárr saját magán uralkodni. Ha ez sikerül, akkor már nem is fogja értelmezni, hogy a másikon uralkodni. Mindenki csak addig és olyan mártóben akar a másikon uralkodni, hatalmaskodni, amíg és amennyire saját magán nem kápes. Ugyanakkor, amikor egyik hatalmaskodik a másik fölllett, addig a másik nem nyálik meg igazán a másik számára. Az egyesül és csak a szabadság szellemi ógkárben lehetséges, mindenféle hatalmi aktus lehetetlenség teszi az egységs megvalóságulását. Amíg a párkapcsolatban elnyomás van, az elnyomott ember, legyen az akár a főrfi, akár a nő, az elnyomottsága által keltett állletet táplálja magában. Az ész kapcsolat ágy nem az egységs és nem a szeretet feló halad, hanem a dezintegráciára, a felbomlás feló, akár csak a benne részvevük élete és szemólyisége.

Minden emberben van főrfi és nő, van Yang és Yin, van Purusa és Prakriti, van Szemlélé és Cselekvés. Mindez ógy van, hogy nincs egységsben, vagyis megbomlott egyensúlyi állapotok kázevette óli meg az ember nemiségt, azaz nemi kettőségt. Ezórt van száksó a párkapcsolatra. Persze, ha nincs tisztában a párkapcsolatban részt vevő kót ember a párkapcsolat lányegével, akkor a párkapcsolat csak arra ján, hogy mindkót ember dezintegrálabbá, szétesettebbá váltjon, mint amilyen volt a párkapcsolat előtt. Ha tisztában vannak azzal, hogy miórt is vannak együtt, akkor lehetésvé nyálik arra, hogy mindketten és együtt fejlődésnek induljanak, vagyis egységsesebbá váltjanak, minál kázelebb kerájjenek a nemek egységsállapothoz, az androgénoszi állapothoz.

Ha azt mondom, hogy a Szánkhja modellnek megfelelően, főrfi óvón ón kápviselem a Purusát, vagyis a Szemlélé, a Nemcselekvést, tákóletesen rossz kapcsolatra számáthatok, mert arra alapozok, hogy ón nem kell tegek semmit a kapcsolatban, kávetkeztetóskóppen mindent a párom, vagyis a nő kell megtegyen. Mindez azt jelenti, hogy a Szánkhjának a nemekre vonatkozó metafizikai modellje rossz? Nem. Csak akkor lesz rossz, ha durván azonosítva rosszul alkalmazom, megfedkezvón arról, hogy a nőben is van Purusa is, Prakriti is, akár csak bennem. A földi óletben

főrfiként főrfi kell legyek, mint ahogy a nőm nőként nőm kell legyen, de egy pillanatig sem szabad megfélekezni arról, hogy az ember, legyen akár főrfi vagy nőm, mindkét nemet integrálisan, egyesíthetetlen tartalmazza. Az, hogy integrálisan, vagy hogy egyesíthetetlen itt azt jelenti, hogy ugyan jelen állapotban még nincs egységbe hozva, nincs integrálva, de minden feltétel megvan arra, hogy az egységet megvalósítsuk. Ez persze méggy kiegyensúlyozásra szorul. Meglehet, hogy minden feltétel megvan az egység létrehozására. Azonban van egy olyan fontos feltétel, amit tudatosításnak nevezünk. A tudatosítás azt jelenti, hogy felismerjük a létünk, lényünk legalapvetőbb valóságait és ennek megfelelően kezdünk gondolkodni, beszélni és megnyilvánulni. A tudatosítás méggy a legfontosabb feltétele annak, hogy hozzákezdjük az egység realizációjának. Ha nincs tudatosítás, hiába az összes többi megvalósuló feltétel, szétszártnak a semmiben.

A nemekkel kapcsolatos tudás méggy koránt sincs letisztva. Mondhatnánk, hogy a letisztítás folyamatban van. Csakhogy azt is hozzá kell tenni, hogy a letisztítás folyamata azon alapszik vagy bukik, hogy a metafizikai-szellemi tudásból mennyit tudunk megvalósítani elmagunkban és ezzel egyértelműen természetesen mindennapi életünkben, párkapcsolatunkban.